

OBSAH

prvního svazku dílu prvního.

ÚVOD.

ZÁKLAD A ROZVOJ MEZINÁRODNÍHO PRÁVA.

Kapitola I. Základ mezinárodního práva.

I. Mezinárodní právo jako právo.

	Strana
§ 1. Pojem mezinárodního práva	3
§ 2. Spor o právní závaznost mezinárodního práva	5
§ 3. Charakteristické vlastnosti právních pravidel	6
§ 4. Pro existenci práva není nezbytnou moc zákonodárni	6
§ 5. Definice a tři podstatné podmínky práva	8
§ 6. Právo se nesmí ztotožňovati s vnitrostátním právem	8
§ 7. „Rodina národů“ jest společností	9
§ 8. „Rodina národů“ společenstvím s pravidly chování	11
§ 9. Vnější moc k vynucení norem pro mezinárodní chování	11
§ 10. Praxe uznává mezinárodní právo za právo	12

II. Základ mezinárodního práva.

§ 11. Obecný souhlas základem práva	14
§ 12. Obecný souhlas „rodiny národů“ základem mezinárodního práva	15
§ 13. Subjekty mezinárodního práva jsou státy	17
§ 14. Rovnost důsledkem základu mezinárodního práva	17

III. Prameny mezinárodního práva.

§ 15. Pramen jest odlišný od příčiny	18
§ 16. Dvojitý pramen mezinárodního práva	19
§ 17. Zvyk jest rozdílný od obyčeje	19
§ 18. Smlouvy jako pramen mezinárodního práva	20
§ 19. Činitelé, mající vliv na vznikání mezinárodního práva	21

IV. Poměr mezi právem mezinárodním a vnitrostátním.

§ 20. Podstatný rozdíl mezi mezinárodním a státním právem	23
§ 21. Mezinárodní právo nikdy není samo sebou právem vnitrostátním	23

§ 21a.	Mezinárodní právo a vnitrostátní právo britské a americké	24
§ 22.	Určité normy vnitrostátního práva jsou přikázány nebo zakázány	26
§ 23.	Presumpce proti rozporu mezi mezinárodním a vnitrostátním právem	27
§ 24.	Presumpce existence určitých nezbytných vnitrostátních norem	27
§ 25.	Presumpce, že tu jsou určitá vnitrostátní pravidla souhlasící s právy poskytovanými právem mezinárodním	27

V. Oblast působnosti mezinárodního práva.

§ 26.	Rozsah působnosti mezinárodního práva jest sporný	29
§ 27.	Tři podmínky pro členství v rodině národů	29
§ 28.	Nynější rozsah působnosti mezinárodního práva	30
§ 29.	Nakládání se státy mimo rodinu národů	33

VI. Kodifikace mezinárodního práva.

§ 30.	Hnutí ve prospěch kodifikace	34
§ 31.	Dílo první mírové konference v Haagu	36
§ 32.	Dílo druhé haagské mírové konference a námořní konference londýnská	37
§ 33.	Význam kodifikace mezinárodního práva jest sporný	38
§ 34.	Význam kodifikace vůbec	38
§ 35.	Význam kodifikace mezinárodního práva	40
§ 36.	Jak by bylo možno kodifikaci uskutečnití	41

Kapitola II. Rozvoj a věda mezinárodního práva.

I. Rozvoj mezinárodního práva před Grotiem.

§ 37.	Starověk nezná mezinárodního práva	43
§ 38.	Židé	44
§ 39.	Řekové	46
§ 40.	Římané	48
§ 41.	Ve středověku nebylo třeba mezinárodního práva	50
§ 42.	Patnácté a šestnácté století	51

II. Vývoj mezinárodního práva po Grotiovi.

§ 43.	Doba Grotiova	55
§ 44.	Období 1648—1721	57
§ 45.	Období 1721—1789	59
§ 46.	Období 1789—1815	60
§ 47.	Období 1815—1856	62
§ 48.	Období 1856—1874	65
§ 49.	Období 1874—1899	66
§ 50.	Období 1899—1914	68

§ 50 a. Světová válka: 1914—1918	75
§ 50 b. Mírová konference po světové válce: 1918—1920	78
§ 51. Sedm naučení, vyplývajících z dějin mezinárodního práva	80

III. Věda mezinárodního práva.

§ 52. Předchůdci Grotiovi	84
§ 53. Grotius	86
§ 54. Zouche	88
§ 55. Naturalisté	89
§ 56. Positivisté	90
§ 57. Grotiani	92
§ 58. Díla devatenáctého a dvacátého století	93
§ 59. Věda mezinárodního práva v devatenáctém a dvacátém století, jak se jeví ve spisech	99
§ 60. Sbírky smluv	103
§ 61. Bibliografie	105
§ 62. Periodické tisky	105

ČÁST I.

SUBJEKTY MEZINÁRODNÍHO PRÁVA.

Kapitola I. Mezinárodní osoby.

I. Suverénní státy jako mezinárodní osoby.

§ 63. Skutečné a zdánlivé mezinárodní osoby	111
§ 64. Pojem státu	112
§ 65. Neúplně suverénní státy	113
§ 66. Spor o dělitelnost suverenity	114
§ 67. Smysl suverenity v šestnáctém a sedmnáctém století	114
§ 68. Smysl suverenity v osmnáctém století	116
§ 69. Smysl suverenity v devatenáctém století	116
§ 70. Výsledek sporu o suverenitu	117

II. Uznání států za mezinárodní osoby.

§ 71. Uznání podmínkou členství v rodině národů	118
§ 72. Způsob uznání	119
§ 73. Podmínečné uznání	120
§ 74. Uznání včasné a unáhlené	121
§ 75. Uznání státu dlužno odlišovati od jiných uznání	122

III. Změny ve stavu mezinárodních osob.

§ 76. Některé změny jsou pro mezinárodní právo lhostejné	123
§ 77. Změny nedotýkající se států, jako mezinárodní osoby	123

§ 78.	Změny dotýkající se států, jako mezinárodní osoby	125
§ 79.	Zánik mezinárodních osob	125

IV. Sukcese mezinárodních osob.

§ 80.	Obecné učení o sukcesi mezinárodních osob	127
§ 81.	Pokud dochází vskutku k sukcesi	128
§ 82.	Sukcese v důsledku absorpce	128
§ 83.	Sukcese důsledkem rozpadu	131
§ 84.	Sukcese v případě odtržení území nebo cesse	132

V. Složené mezinárodní osoby.

§ 85.	Skutečné a zdánlivě složené mezinárodní osoby	134
§ 86.	Státy v personální unii	135
§ 87.	Státy v reální unii	135
§ 88.	Konfederované státy (Staatenbund)	137
§ 89.	Federální státy (Bundesstaaten)	138

VI. Vasalské státy.

§ 90.	Unie mezi suverénním a vasalským státem	141
§ 91.	Mezinárodní postavení vasalských států	142

VII. Státy pod protektorátem.

§ 92.	Pojem protektorátu	145
§ 93.	Mezinárodní postavení států pod protektorátem	146
§ 94.	Protektoráty mimo rodinu národů	147

VIII. Samosprávná dominia.

§ 94 a.	Dřívější postavení samosprávných dominií	148
§ 94 b.	Nynější postavení samosprávných dominií	149

IX. Neutralisované státy.

§ 95.	Pojem neutralisovaného státu	150
§ 96.	Jak a za jakých podmínek nastává neutralisace	151
§ 97.	Mezinárodní postavení neutralisovaného státu	152
§ 98.	Švýcarsko	154
§ 99.	Belgie	155
§ 100.	Lučembursko	155
§ 101.	Bývalý Konžský stát	156

X. Nekřesfanské státy.

§ 102.	Mezi křesfanskými a nekřesfanskými státy není podstatného rozdílu	157
§ 103.	Mezinárodní postavení nekřesfanských států mimo Turecko a Japonsko	158

XI. Papežská stolice.

104.	Bývalý papežský stát	159
105.	Italský garanční zákon	160
106.	Mezinárodní postavení papežské stolice a papeže	161
106 a.	Postavení papežské stolice a papeže v době, kdy Itálie je ve válečném stavu	163
107.	Ublížení papežské stolici a papeži	164

XII. Státy, které jsou nyní mezinárodními osobami.

108.	Evropské státy	164
109.	Americké státy	166
110.	Africké státy	167
111.	Asijské státy	167

Kapitola II. Postavení států v rodině národů.

I. Mezinárodní osobnost.

112.	Tak zv. základní práva	168
113.	Mezinárodní osobnost souhrnem vlastností	170
114.	Jiné charakteristické znaky postavení států v rodině národů	171

II. Rovnost, hodnota a tituly.

115.	Právní rovnost států	172
116.	Politická hegemonie velmocí	174
117.	Hodnota států	175
118.	„Alternát“	176
119.	Tituly států	177

III. Důstojnost.

120.	Důstojnost jest vlastností	178
121.	Důsledky důstojnosti států	178
122.	Námořní ceremoniál	179

IV. Nezávislost a územní i osobní svrchovanost.

123.	Nezávislost a územní i osobní svrchovanost jako stránka suverenity	180
124.	Důsledky nezávislosti a územní i osobní svrchovanosti	181
125.	Porušení nezávislosti a územní i osobní svrchovanosti	182
126.	Omezení nezávislosti	183
127.	Omezení svrchovanosti	184
128.	Omezení osobní svrchovanosti	185

V. Sebezachování.

129.	Sebezáchova omluvou pro ublížení	187
130.	Které činy sebezáchovy se omlouvají	188
131.	Případ dánského loďstva (1807)	189

	Strana
§ 132. Příklad ostrova Amelia (1817)	190
§ 133. Příklad lodi Caroline (1837)	190
§ 133 a. Americká trestní výprava do Mexika (1916)	191
§ 133 b. Okupace Juarezu (1919)	192
§ 133 c. Německý vpád do Lucemburška a Belgie (1914)	192

VI. Intervence.

§ 134. Pojem a ráz intervence	193
§ 135. Intervence po právu	195
§ 136. Přípustnost intervence přes nedostatek práva	198
§ 137. Intervence v zájmu lidskosti	200
§ 138. Intervence jest de facto věci politiky	200
§ 139. Monroeova doktrína	202
§ 140. Význam Monroeovy doktríny	204

VII. Styk.

§ 141. Styk předpokladem mezinárodního práva	205
§ 142. Důsledky styků jako předpokladu mezinárodní osobnosti	206

VIII. Pravomoc.

§ 143. Pravomoc důležitá pro postavení států v rodině národů	207
§ 144. Omezení teritoriální pravomoci	208
§ 145. Pravomoc nad občany za hranicemi	208
§ 146. Pravomoc na širém moři	209
§ 147. Trestní pravomoc nad cizinci v cizích státech	209

Kapitola III. Odpovědnost států.

I. O státní odpovědnosti vůbec.

§ 148. Povaha státní odpovědnosti	212
§ 149. Původní a náměštná státní odpovědnost	214
§ 150. Podstatný rozdíl mezi původní a náměštnou odpovědností	214

II. Státní odpovědnost za mezinárodní provinění.

§ 151. Pojem mezinárodních provinění	215
§ 152. Subjekty mezinárodních provinění	216
§ 153. Státní orgány, jež mohou dopustit se mezinárodních přečinů	217
§ 154. Žádné mezinárodní provinění bez zlé vůle nebo zaviněné nedbalosti	217
§ 155. Objekty mezinárodních provinění	218
§ 156. Právní následky mezinárodních provinění	218

III. Státní odpovědnost za činy státních orgánů.

§ 157. Odpovědnost se mění s příslušnými orgány	220
§ 158. Mezinárodně bezprávné činy hlav států	220

Strana

§ 159. Mezinárodně bezprávné činy členů vlád	220
§ 160. Mezinárodně bezprávné činy diplomatických zástupců . .	221
§ 161. Mezinárodně bezprávné chování parlamentů	221
§ 162. Mezinárodně bezprávné činy soudních funkcionářů . . .	222
§ 163. Mezinárodně bezprávné činy správních úředníků a vojenských i námořních sil	223

IV. Státní odpovědnost za činy soukromých osob.

§ 164. Rozdíl mezi náměstnou a původní odpovědností státu za činy soukromých osob	226
§ 165. Náměstná odpovědnost za činy soukromých osob jest pouze relativní	226
§ 166. Vnitrostátní právo a provinění proti cizím státům	227
§ 167. Odpovědnost za činy povstalců a vzbouřenců	227

Kapitola IV. Společnost národů ztělesňující rodinu národů.

I. Vznik a obecný ráz Společnosti.

§ 167 a. Jak vznikla Společnost	231
§ 167 b. Členství Společnosti	233
§ 167 c. Podstatný ráz Společnosti	234

II. Ústava Společnosti.

§ 167 d. Obecné poznámky o ústavě Společnosti	236
§ 167 e. Shromáždění	237
§ 167 f. Rada	239
§ 167 g. Stálý úřad tajemnický	241
§ 167 h. Jiné orgány Společnosti	242

III. Funkce Společnosti.

§ 167 i. Dva účely Společnosti	244
§ 167 k. Smírné urovnávání mezinárodních sporů	245
§ 167 l. Omezení zbrojení	247
§ 167 m. Záruka proti útoku	248
§ 167 n. Veřejná diplomacie	248
§ 167 o. Přezkoumávání smluv a mezinárodních závazků	249
§ 167 p. Poručnictví nad jistými národy	250
§ 167 q. Mezinárodní součinnost	251

IV. Vady a přednosti ústavy Společnosti.

§ 167 r. Obecné námitky proti ústavě Společnosti	253
§ 167 s. Vady ústavy Společnosti	257
§ 167 t. Význam ústavy Společnosti	259

ČÁST II.

OBJEKTY MEZINÁRODNÍHO PRÁVA.

Kapitola I. Státní území.

I. O státním území vůbec.

	Strana
§ 168. Pojem státního území	265
§ 169. Různé druhy území	266
§ 170. Důležitost státního území	267
§ 171. Jedno území, jeden stát	267

II. Různé části státního území.

§ 172. Skutečné a aktivní části území	270
§ 173. Prostor pod povrchem země	271
§ 174. Territoriální ovzduší	271
§ 175. Nezczitelnost části území	272

III. Řeky.

§ 176. Řeky státním vlastnictvím pobřežních států	273
§ 177. Plavba na národních, pohraničních a mezinárodních řekách	274
§ 178. Plavba na mezinárodních řekách	275
§ 178 a. Užívání toku řek	279

IV. Jezera a uzavřená moře.

§ 179. Jezera a uzavřená moře státním majetkem pobřežních států	280
§ 180. T. zv. mezinárodní jezera a uzavřená moře	281
§ 181. Kaspické a Černé moře	281

V. Průplavy.

§ 182. Průplavy státním vlastnictvím pobřežních států	284
§ 183. Suezský průplav	284
§ 183 a. Kielský průplav	286
§ 184. Průplav panamský	287

VI. Pobřežní mořské pásmo.

§ 185. Spor o státní vlastnictví pobřežního mořského pásma	290
§ 186. Šířka pobřežního mořského pásma	291
§ 187. Rybolov, kabotáže, policie a námořní ceremoniel v pobřežním pásmu	293
§ 188. Plavba v pásmu	294
§ 189. Pravomoc v pobřežním pásmu	295
§ 190. Pásmo pro celní a zdravotní zákony	296
§ 190 a. Není pobřežního pásma okolo majáků v moři	297

VII. Zálivy a zátoky.

	Strana
191. Territoriální zálivy a zátoky	298
192. Neterritoriální zálivy a zátoky	300
193. Plavba, rybolov a jurisdikce v territoriálních zálivech a zátokách	302

VIII. Úžiny.

194. Které úžiny jsou territoriální	303
195. Plavba, rybolov a jurisdikce v úžinách	304
196. Bývalé sundské poplatky	305
197. Bosporus a Dardanely	306

IX. Ovzduši a vzduchoplavba.

197 a. Otázky, jež vznikly ze vzduchoplavby před světovou válkou	308
197 b. Vzduchoplavba ve Spojeném království od r. 1914 do dnešní doby	309
197 c. Mezinárodní konvence o vzduchoplavbě	310

X. Hranice státního území.

198. Přirozené a umělé hranice	315
199. Pohraniční vody	316
200. Pohraniční hory	317
201. Spory o hranice	317
202. Přirozené hranice ve smyslu politickém	318

XI. Státní služebnosti.

203. Pojem státních služebností	319
204. Subjekty státních služebností	321
205. Předmět státních služebností	321
206. Různé druhy státních služebností	323
207. Platnost státních služebností	324
208. Zánik státních služebností	325

XII. Jak se nabývá státního území.

209. Kdo může nabývat státního území	326
210. Dřívější učení o nabytí území	327
211. Jaké jsou způsoby nabývání území	328
212. Původní a odvozené nabývací způsoby	329

XIII. Cesse.

213. Pojem cesse státního území	329
214. Subjekty cesse	330
215. Předmět cesse	330
216. Forma cesse	331
217. Odevzdání postoupeného území	333
218. Veto třetích mocností	333
219. Plebiscit a opce	333

XIV. Okupace.		Strana
§ 220.	Pojem okupace	336
§ 221.	Předmět okupace	336
§ 222.	Jak se provádí okupace	337
§ 223.	Přednostní titul objevu	338
§ 224.	Notifikace ostatním mocnostem	338
§ 225.	Rozsah okupace	339
§ 226.	Protectorát předchůdcem okupace	340
§ 227.	Sféry vlivu.	340
§ 228.	Důsledky okupace	341

XV. Akrescence.		
§ 229.	Pojem akrescence	342
§ 230.	Různé druhy akrescence	342
§ 231.	Umělé útvary.	343
§ 232.	Náplav	343
§ 233.	Delty	343
§ 234.	Nově vzniklé ostrovy	344
§ 235.	Opuštěná řečiště	344

XVI. Podrobení.		
§ 236.	Pojem výboje a podrobení	345
§ 237.	Podrobení jest rozdílné od okupace	346
§ 238.	Oprávněnost podrobení jako nabývacího způsobu	346
§ 239.	Podrobení části nebo celého nepřátelského území	347
§ 240.	Důsledky podrobení	348
§ 241.	Veto třetích mocností	349

XVII. Vyržení.		
§ 242.	Pojem vyržení	350
§ 243.	Jak dochází k vyržení	351

XVIII. Ztráta státního území.		
§ 244.	Šest způsobů ztráty státního území.	353
§ 245.	Působení přírody.	353
§ 246.	Revoluce.	354
§ 247.	Derelikce	354

Kapitola II. Širé moře.

I. Vznik svobody širého moře.

§ 248.	Někdejší nároky na vládu nad moři	356
§ 249.	Praktický výraz nároků na námořní svrchovanost	358
§ 250.	Grotiův útok na námořní svrchovanost.	359
§ 251.	Ponenáhlé uznání svobody širého moře.	360

II. Pojem širého moře,

Strana

§ 252. Rozlišování mezi širým mořem a vodami teritoriálními	361
§ 253. Jasně případy části širého moře	362

III. Svoboda širého moře.

§ 254. Význam výrazu „svoboda širého moře“	363
§ 255. Zákonná opatření pro širé moře	364
§ 256. Svoboda širého moře a válka	365
§ 257. Plavba a ceremoniel na širém moři	366
§ 258. Nárok států na námořní vlajku	366
§ 259. Rozumové důvody pro svobodu širého moře	368

IV. Pravomoc na širém moři.

§ 260. Pravomoc na širém moři, především v souvislosti s vlajkou	369
§ 261. Nárok plavidel plouti pod určitou vlajkou	369
§ 262. Lodní papíry	371
§ 263. Jména lodí	371
§ 264. Teritoriální povaha plavidel na širém moři	372
§ 265. Bezpečnost dopravy na širém moři	372
§ 266. Plná moc válečných lodí nad obchodními loďmi všech národů	375
§ 267. Jak se provádí ověření vlajky	377
§ 268. Jak se provádí kontrola	377
§ 269. Jak se koná prohlídka	378
§ 270. Jak se provádí zadržení lodí	378
§ 271. Ztroskotání a neštěstí na širém moři	379

V. Námořní lupičství.

§ 272. Pojem námořního lupičství	380
§ 273. Soukromé lodě jakožto subjekty námořního lupičství	381
§ 274. Odbojná posádka a cestující jakožto subjekty pirátství	383
§ 275. Předmět pirátství	384
§ 276. Jak se uskutečňuje pirátství	384
§ 277. Kde může pirátství být spácháno	385
§ 278. Soudnictví nad piráty a jejich trestání	385
§ 279. Pirata non mutat dominium	386
§ 280. Pirátství podle vnitrostátního práva	387

VI. Rybolov na širém moři.

§ 281. Rybolov na širém moři volný všem národům	388
§ 282. Rybolov v moři severním	389
§ 283. Potravinové lodice v Severním moři	390
§ 284. Lov tuleňů v severním Tichém oceánu	391
§ 285. Rybolov kolem ostrovů Faröřských a kolem Islandu	392

VII. Telegrafní kabely v širém moři.		Strana
§ 286.	Telegrafní kabely v širém moři dovoleny	393
§ 287.	Mezinárodní ochrana podmořských telegrafních kabelů	394

VIII. Bezdrátová telegrafie na širém moři.

§ 287 a.	Neuspokojivé výsledky berlínské konference o bezdrátové telegrafii	395
§ 287 b.	Výsledky londýnské konference o bezdrátové telegrafii	396

IX. Spodní vrstvy půdy pod mořským dnem.

§ 287 c.	Patero zásad	397
§ 287 d.	Navrhovaný tunel pod průplavem lamancheským.	399

Kapitola III. Jednotlivci.

I. Postavení jednotlivců po právu mezinárodním.

§ 288.	Důležitost jednotlivců pro právo mezinárodní	401
§ 289.	Jednotlivci nejsou nikdy subjekty mezinárodního práva	401
§ 290.	Jednotlivci objekty mezinárodního práva	405
§ 291.	Státní příslušnost pojítkem mezi jednotlivci a mezinárodním právem	405
§ 292.	Mezinárodní právo a práva lidská	406

II. Státní příslušnost.

§ 293.	Pojem státní příslušnosti	408
§ 294.	Funkce státní příslušnosti	409
§ 295.	T. zv. protégés a poddaní de facto	410
§ 296.	Státní příslušnost a vystěhovalectví.	411

III. Jak se nabývá a pozbývá státní příslušnosti.

§ 297.	Patero způsobů nabývání státní příslušnosti	413
§ 298.	Nabývání státní příslušnosti rodem	413
§ 299.	Nabývání státní příslušnosti naturalisací	414
§ 300.	Získávání státní příslušnosti redintegrací	415
§ 301.	Nabývání státní příslušnosti podrobením a cessí.	416
§ 302.	Patero způsobů pozbývání státní příslušnosti	416

IV. Naturalisace v užším smyslu.

§ 303.	Pojem a význam naturalisace	418
§ 304.	Objekt naturalisace	419
§ 305.	Podmínky naturalisace	419
§ 306.	Účinek naturalisace na předchozí občanství	420
§ 307.	Naturalisace ve Velké Británii	421

V. Dvojitá státní příslušnost a nedostatek státní příslušnosti.

§ 308.	Možnost dvojí nebo žádné státní příslušnosti	425
§ 309.	Jak dochází k dvojí státní příslušnosti	425

	Strana
§ 310. Postavení jednotlivců s dvoji státní příslušností	426
§ 311. Jak dochází k nedostatku státní příslušnosti	428
§ 312. Postavení jednotlivců bez státní příslušnosti	428
§ 313. Odpomoc nesnázím z dvoji nebo žádné státní příslušnosti	429
* VI. Přijímání cizinců a právo asyly.	
§ 314. Není povinnosti připouštět cizince	432
§ 315. Podmínečné přijímání cizinců	433
§ 316. T. zv. právo asyly	434
VII. Postavení cizinců po přijetí.	
§ 317. Cizí poddaní v poměru k územní svrchovanosti	435
§ 318. Cizinci v zemích východních	436
§ 319. Cizinci pod ochranou svého domovského státu	437
§ 320. Ochrana, jež má být poskytnuta osobám a majetku cizinců	439
§ 321. Pokud lze s cizinci nakládati dle volného uvážení	439
§ 322. Odchod z cizí země	440
VIII. Vypovídání cizinců.	
§ 323. Právo vypovědět cizince	441
§ 324. Spravedlivé příčiny vypovědění cizince	442
§ 325. Jak se uskutečňuje vypovědění	444
§ 326. Zpětné dopravení na rozdíl od vypovědění	444
XI. Vydávání.	
§ 327. Vydání není právní povinností	446
§ 328. Jak vznikají smlouvy o vydání	446
§ 329. Státní zákony o vydávání	447
§ 330. Objekt vydání	448
§ 331. Zločiny oprávnující k vydání	450
§ 332. Jak a za jakých podmínek se vydává	451
X. Zásada nevydávání politických provinilců.	
§ 333. Jak se stalo nevydávání politických provinilců pravidlem	454
§ 334. Nesnáze s pojmem politického zločinu	456
§ 335. T. zv. belgická atentátová klauzule	457
§ 336. Ruský projekt z r. 1881	458
§ 337. Švýcarské řešení problému v r. 1892	458
§ 338. Důvody pro zásadu o nevydávání politických provinilců	459
§ 339. Jak se vyhnouti zneužití zásady o nevydávání politických zločinců	462
§ 340. Reakční smlouvy o vydávání	463